

Chemarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

Pe un an.....Lei 180—
Pe un jumătate an.....Lei 100.—
Autorități și instituțiuni.....Lei 500—
In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 36. — Telefon: 7-65

Patru ani

Erau zile de primăvară, pline de așteptarea renașterii naturii, dar și de regenerarea Țării.

Toată lumea aștepta, aici în Ardeal și Banat, repararea unei mari nedreptăți: încetarea ostracizării elementului ciscarpatin dela conducerea Țării. Parecă se împărțise tuturor cuvântul regese — necunoscut de ei, — promisiunea Domnitorului, de-a face dreptate, de-a încredința guvernul acelu bărbat de stat, pe care majoritatea țării îl dorea.

Deodată, veni ca un trăsnet farsa politică de 1 Aprilie: o noapte, diferite insistențe tainice, trei trădări și treceri la inamic, au fost suficiente pentru a prefăce cuvântul și semnătura regească în fășii de hârtie.

Chiote de veselie și efitină victorie izbucniră în tabăra adversarilor a-verbescano-liberali; cruda lovitură se reoglindea cu desnădejde din fețele prietenilor. Șase ani de opoziție grea, speranțele prea mari în unele semne fatamorganice, au micșorat și mai mult, pentru moment, forța lor de rezistență.

Și atunci, ca din senin se născu în tineret, pe care adversarii îl secontau de materialist și corupt, o acțiune vijelioasă pentru regenerarea morală și materială a Țării. Fără a se cunoaște mai de aproape, s'au unit fiii tuturor județelor cu același gând nepătat, în același ritm idealist, gata de lupte și jertfe în jurul steagului curat dar înfrânt pentru moment.

Nu s'au strâns cu veselie în jurul unui conducător victorios, ci au venit cu un jurământ și cu dârzenie să apere pe cei înșelați și des-nădăjduiți.

Aici zace valoarea morală, aici forța inițială a Chemăriștilor.

„Chemarea” către tineretul român a zguduit toate sufletele, înfărdind pe cele slabe, oțelind pe cele tari, și arătând tuturor calea plină de luptă, pe care o generație tinăre este hotărâtă să o urmeze după stejarul națiunii, Iuliu Maniu, până la victorie sau moarte.

Cetind un leader apelul tineretului a exclamat: „Așa înțeleg și eu să mai luptăm pentru binele Țării, dacă este o generație tinăre, care să merite jertfele noastre”. Pătrunsă în cătune de noapte, în sate și orașe „Chemarea” a dat ritmul viu și dârz al luptei grele și lungi, care se întrevedea.

Doi ani și jumătate în necontenite alegeri generale, parțiale, profesionale și administrative; în marea și hotărâta campanie de răsturnare tineretul intelectual, advocați, medici, profesori, studenți, și-a dat cu vârf contribuția curajoasă, riscând prin fapta scrisului, a graiului și pumnului să inducă răzburarea dictaturilor orientali.

Și a venit ziua victoriei, care era și a noastră a tineretului, mâna a trecut dela sabie la plug, pedeapsa a făcut loc iertării; dar prea de vreme am pus sabia jos, și în loc de ertare trebuia să aplicăm fierul roșu. Speram că păcătoșii se vor căi și îndrenta, dar îi vedem obrăznindu-se tot mai mult, erijându-se din acuzați în acuzatori.

A venit timpul să le strigăm o-primi! nu provocați răzburarea noastră înăbușită din pornire erești-nească!

Rostul nostru astăzi?

Formarea unei rezerve cât mai puternice, și păzirea pozițiilor politice de acasă în timpul cât conducătorii sunt ocupați în capitală: reculegere înainte de bătălia de mâine, luptă ce vom fi siliți să dăm pentru desăvârșita înfăptuire a programului, a Chemării noastre!

V. V. TILEA.

După patru ani

De A. Popa.

La 5 Aprilie 1926, din inițiativa unui mănunchiu de tănari a luat ființă organizația „Chemării” și a pornit în toate colțurile Ardealului un manifest care ciocotea de revoltă în contra actului de trădare a confesiunii politice săvârșite câteva zile mai înainte. O săptămână mai târziu peste 1500 de tănari intelectuali au lăsat la o parte preocupările lor profesionale și au pornit în masse, infierând trădarea și imoralitatea politică.

Planul diabolic, urmărit cu perseverență de a distruge partidul național de atunci, prin captarea unor oameni din conducere cu suprafață electorală, a dat un complet fiasco. Deviza lor: *Carpe diem*, a rămas ca o stigmatizare a celor cari au întrebuintat-o. Poporul de jos s'a dovedit superior politicește intelectualilor trădători de steag și credințe, iar alege-

rile ce au urmat au dovedit pe deplin, că nu se mai pot crea în țara românească, guverne viabile, născute din oculte și combinații de culise.

Situația politică de atunci s'a definit precis: Deoparte marii meșteri — dar nu conducători — politici, cari mai credeau, că vor putea impune tănărului vot universal orice scrânteli de soluții rezultate din meschine calcule politice, iar de altă parte poporul întreg — și în special populația din Ardeal — care a înțeles esența dreptului de vot așa cum a fost conceput când s'a dat: *ca real și constituțional mijloc de guvernământ*.

Deoparte, partide politice fără rădăcini în massele populare desintereșate, cari înțelegeau a face politica țării în modul dictat de nevoile de partid și partizani politici, iar de altă parte, partidele național și țărănesc de atunci și întreașă opinia publică a țării, care cerea o politică de stat bazată pe satisfacerea adevăratelor nevoi ale țării.

Oricari au fost opintelile de mai târziu a celor cari, își vedeau în peric — nu dogmele, ci interesele lor politice, desbinarea între ei și țară era un fapt implinit. Mai curând sau mai târziu, dar țara trebuia să învingă. Și a învins.

Este însă o fatalitate în viața politică a acestei țări: Miopia, sau poate chiar orbirea politică a celor stăpâniți de pasiunea dominării vieții de stat cu orice preț și în orice împrejurări.

Această orbire politică a făcut ca primii zece ani să fie pierduți în consolidarea țării, ca orice creațiune să fie împedecată, finanțele țării desechilibrate, producția redusă și fără nici un sistem de dezvoltare.

Aceleași grupări, aceiași oameni, dovedeți în cursul vremii a fi sub înălțimea ce timpul vremii o cereau, — și fără a exista azi nici o schimbare în opiniunea masselor în favorul lor — se agită iarăși, având ca singură justificare a agitației lor: dorința de a stăpâni viața de stat. Or numai atât este *prea puțin* pentru schimbarea unui regim. Nu credem că, odată întronate normele constituționale de guvernare, ar mai fi posibilă o revenire la situația anterioară, fără însemnate prejudicii pentru viața de stat.

Astăzi când împlinim patru ani de existență, viața politică e stăpânită de lupta ce o dau partidele de opoziție pentru reîntronarea guvernelor neconstituționale din trecut. În 1926 apărău *stăpânirea lor*, în contra țării, azi fără nici o nouă indicație, fără arătarea vreunui program caută prin orice mijloace *recăștigarea* stăpânirii pierdute.

Deși pozițiile sunt schimbate, obiec-

(Continuare pe pag. II.)

D-I IULIU MANIU.

Comemorarea înființării „Chemării”

Se împlinesc azi 4 ani decând tineretul ardelean a lansat vijeiosul apel „CHEMARE, către tinerimea română” înrolându-se în partidul național de sub conducerea lui Iuliu Maniu, încercat de rușinoasa trădare a fripturiștilor.

Din acst prilej organizația „Chemării” va sărbători 4 ani dela înființarea ei prin ȘEDINȚA FESTIVĂ de azi, la care vor participa și d. dr. Alex. Vaida-Voevod, Ministru de Interne și d. dr. Valer Moldovan, subsecretar de stat.

Purificarea

vieții publice, propovăduită de partidul național-țărănesc în glorioasele și înălțătoarele lupte de opoziție și așteptată cu atâta nerăbdare arzătoare de opinie publică a României Noi, întârzie.

Când ne gănim ce entuziasme a deslănțuit această formulă salvatoare, care sintetiza toate speranțele de mai bine ale poporului românesc, și că imensa popularitate a național-țărăniștilor se baza în mare parte pe promisiunea de a traduce în fapt acest deziderat național, ne cuprinde o adâncă tristețe și nedumerire, ne înfige în suflete pumnalul îndoielii și marșulajul incertitudinii marele semn de întrebare ce-l alăturăm azi cu toții promisiunii revoluționare de odinioară. Va avea guvernul Majestății Sale Poporul curajul, tăria și simțul datoriei de a împlini cândva angajamentele solemne ale partidului față de Națiune? De ce întârzie marele proces de purificare? De ce atâta indulgență și menajare față de bandiți, tâlharii de drumul mare, jăcământorii averii publice și țiganii de odinioară a lui Kirijescu? Nu are guvernul intuiția istorică a imperativului dictat al masei?... Și sute și mii de întrebări similare ne săgeată creierii, se năpustesc asupra noastră ca o avalanșă formidabilă, buimăcindu-ne, întunecându-ne rațiunea și baricadându-ne calea spre limanul eliberator al răspunsului firesc și plausibil.

Dacă este explicabilă o oarecare întârziere în soluționarea marilor probleme economice și se poate justifica mersul lent al realizărilor prin dificultățile insurmontabile ale dezastru-oasei moșteniri, nimeni nu poate înțelege ezitarea guvernului și scrupulele acestuia în chestiunea purificării vieții publice. De ce întârzie stabilirea răspunderilor, de ce autorii dezastrului nostru economic nu-și primesc pe deapsa ce o merită și de ce oropsții cetățeni trebuie să ispășească păcatele oamenilor oculte și greșelile maniacilor, se întreabă imensa majoritate a maselor urbane și rurale.

La începutul guvernării, am căutat să găsim explicația, de ce dl Maniu procedea cu atâta eleganță și iertătoare compătimitate față de adversarii și slugile lor supuse de ieri și de azi, și am ajuns la convingerea că d-sa a vrut să bareze asaltul revoltei și urilor clotozate, să ferească pe dușmanii răpuși, goniți și urmăriți de urgia maselor ajunse la disperare. Iuliu Maniu s'a dovedit a fi bărbatul de Stat providențial, care știe să se ridice deasupra patimelor politice, omul politic erudit, care, trecând peste satisfacțiile efemere ale mulțimei, nu vrea să fie justificat de cât în fața istoriei. Fără îndoială, istoria îi va da dreptate, căci vă puteți imagina urmările furtunoasei deslănțurări a patimelor înverșunate, pe cari apoi nimeni nu le-ar mai fi putut stăpâni, și cine știe ce curs ar fi dat evenimentelor politice.

Așa dar, ne închinăm în fața înțelepciunii politice a dlui Maniu, admitem necesitatea canalizării izbucnirilor

și a liniștirii valorilor furi-oase în ajunul luării puterii, dar nu ne putem împăca cu punerea la dosar a sancțiunilor, cu toleranța uimitoare față de sabotorii și cu neurmărirea defraudatorilor averii publice și autorilor mizeriei economice, în care se zbate azi un popor întreg.

S'au ținut câteva discursuri fulminante, s'au fluturat răspunderile, s'au pomenit cifre fantastice, goluri imense lăsate în visteria Statului, iar acum recent, s'a descoperit scontul misterios, prin care liberalii au păgubit cu alte șase miliarde averea publică — fraudă patentă, abjectă și revoltătoare — și totuși, nu vedem nici un semn că potlogăriile acestea vor fi urmărite și că se vor aplica în fine rigorile legii. Cum guvernul partidului național-țărănesc, protagonistul legalității, nu vrea să apere cea mai frumoasă, cea mai superbă perla din diadema crezului său politic: *legalitatea*? Astăzi, când hie-nele politice și-au unit din nou urletul asurzitor, cu rezonanță revoluționară, noi mai stăm la îndoială ce să facem? Ne lăsăm bărfiți, insultați, improșcați cu noroiu și amenințați de bizantinii imunzi, de mercenarii și lichelele lor josnice? Și asta de dragul legalității, „pentru a nu fi scoși din legalitate”, teribila dilemă și apăsătoare povară ce și-a impus-o voluntar guvernul Maniu!

Paradoxul acesta nu mai poate dăinii. Adversarii noștri politici, disperati de calmul guvernului și încurajați de tactul lui anacronic, forțează evenimentele și bazându-se pe neînțelegerile presupuse din sânul guvernului și partidului, își permit obraznicii ce nu mai pot fi tolerate sub nici un motiv. Cum, numai noi să respectăm legalitatea?

Nu. În fața acestei situații și dat fiind că trăim timpuri excepționale, când țara are nevoie de cea mai mare liniște, de un regim de stabilitate și lungă durată, guvernul ar dator să pună la punct pe turburătorii ordinei publice, să însănăsească legalitatea așa cum am conceput-o cu toții și să *inaugureze domnia democrației pure, care nu cunoaște pasivitate pentru răufăcători, în speranța că se vor îndrepta, care nu admite concesiuni și nici compromisiuni.*

Să se deschidă larg problema răspunderilor și să se procedeze fără ezitare la purificarea vieții publice, după care au ahtiat zecile de milioane de suflete cinstite din această țară.

Apărarea victoriei național țără-niste cere imperios acest lucru, cere măsuri energice, măsuri hotărâte, măsuri întregi!

Fără aplicarea de sancțiuni, nu se mai poate explica maselor de ce au trebuit urcate impozitele, prețurile produselor regiei monopolului, tarifele pe C. F. R. etc. și mai ales de ce trebuie să îndurăm mizeria cumplită a economiei noastre naționale, pentru că ele nu vor, nu pot să înțeleagă, că de ce nu se ia dela cei cari au furat, frustat și jăcământ fiscal și averea publică.

Tineretul chemărist, în programul lui de luptă are, ca punct principal *moralizarea vieții publice*. Cu acest program am pornit acum patru ani la luptă decisivă în contra oligarhiei uzurpatoare, militând cu bravură pentru izbândă partidului naț.-țăr. — care la un moment dat, întruchipase toate idealurile unei democrații naționale — și acum, cerem ca guvernul să treacă la fapte, să-și achite polițele scadente față de țară. Dacă adversarii au scos sabia din teacă să nu ne îmbiem piepturile, rugându-i să ne străpungă, ci să reacționăm așa după cum se cuvine; și în primul rând să dea guvernul dovada că într'adevăr s'a schimbat sistemul și că este hotărât să sfârșească odată pentru totdeauna cu camarila fanarioțică. În acest caz și în această speranță așteptăm ordinul de mobilizare căci nu putem privi cu brațele încrucișate succomberea ultimei speranțe de salvare a acestui neam.

E. nevoe de această lămurire!

I. Martalogu.

Există o tendință izbucnită din adâncurile instinctelor acestui neam de a se organiza cu o patimă irezistibilă, în toate părțile țării.

Cei dintâi au început la noi dincolo de munți „chemăristii” cărora le aduc omagiile mele în momentul acesta, pentru că atunci când de sus dictatura fripturistă a încercat cu jandarmi și mituiri să pună călcâiul pe voința țării, când la dvs. în regat, fără milă și cruțare au încercat să radă din rădăcina noul partid, și singurul partid țărănesc, atunci au sărit în ajutorul nostru acei 500 tineri chemăristii și au salvat... (aplauze prelungite)... cauza partidului, și a celui național, și a celui țărănist, identificându-se în suflet și în acțiunea lor, cu adevărata democrație națională reprezentată de cele două partide menite să fuzioneze spre a reprezenta forța irezistibilă de astăzi (aplauze).

(Dintr'un discurs al dlui Dr. ALEX. VAIDA-VOIVOD, Ministru de Interne).

Ardealul leagănul și chezășia democrației române

de Dr. Sabin Mureșanu

În fine ni s'a aruncat și scârboasa minciună, că suntem reacționari și că dnii Maniu și Vaida ar fi gătitori ai libertăților publice!

Intreaga conștiință istorică a Ardealului se ridică în protest energetic contra acestui adevărat sacrilegiu. Vom dovedi consumatorilor de literatură apuseană, că spiritul democratic este organic și multiseccular în românismul din Ardeal, unde din moși și strămoși, cu grele jefte de sânge și în încordări istovitoare continue s'a luptat pentru libertățile politice.

Până și istoricii și bărbații politici maghiari recunosc, că în Ardeal, după trecerea sub sceptrul habsburgic al principatului independent al Transilvaniei, spiritul de autogovernare și de libertate slăbește la cele trei națiuni privilegiate (ungurii, sașii și secuii), pe cari abia dacă îi mai interesează câștigarea titlurilor de grofi și baroni, dar în locul lor upare o forță nouă politică și culturală, aceea a poporului român, care de aci înainte va domina soartea Ardealului.

Poporul renaște și se trezește la conștiința națională în urma „Unirei” cu Roma, care a avut darul să pună în mișcare, pentru *libertatea religioasă*, vreme de un secol, această masă de țărani. La aceasta s'a adăugat în curând răscoalele sociale ale moților, cei mai revoluționari dintre românii ardeleni, cari în tot cursul veacului al XVIII-lea n-au încetat să lupte contra *inegalității* sarcinilor fiscale. Prin răscoala înfricoșată de sânge a lui Horia, românii se luptă pentru *egalitatea* tuturor claselor sociale în privința suportării sarcinilor fiscale, pentru *impărțirea pământului nemeș* și ștergerea celorlalte privilegii ale nobilimii. Și reușesc pentru prima dată să spargă zidul chinezesc al privilegiilor celor trei națiuni prin organizarea comunelor din Năsăud și Sibiu în *teritoriu românesc grănițesc*.

În dietele Ardealului dela finea secolului al XVIII-lea și din prima jumătate a secolului următor, până la 1848, națiunile privilegiate și orașele erau de un conservatorism eclatant, abia dacă le interesa „uniunea” cu Ungaria, ca semn că voiau să scape de grija Ardealului cât mai de vreme și că viața politică serioasă și de răspundere trăgea de moarte în Ardeal. În acest timp cei doi episcopi români pretind, în dieta din 1791, *egala îndreptățire politică a națiunii române, recunoașterea bisericilor românești și participarea românilor la funcțiuni publice, în proporția numerică a populației*.

Iată cum deja în luptele politice

din veacul al XVIII-lea putem recunoaște hotărârile principale ale Adunării naționale dela Alba-Iulia din 1 Dec. 1918: deplina libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare; fiecare popor se va instrui, administra și judeca în limba sa proprie prin indivizi din sânul său, egala îndreptățire și deplină libertate autonomă confesională pentru toate bisericile; reformă agrară radicală.

Când în fine Ardealul a fost unit cu Ungaria, peste voia majorității populației, ungrimea și săcuimea din Ardeal a lăsat totul în grija Budapestei și s'a desolidarizat de interesele adevărate ale Ardealului; cu atât mai viguros se manifesta acțiunea românilor, care singură umple viața și preocupările politice ale Ardealului. În programul partidului național român de pe Câmpul Libertății din 1848, în legile aduse în 1863 și 1864 în primele diete ce majorității românești din Sibiu, în conferințele naționale din 1881, 1887, 1892, 1905, românii din Ardeal pretind, pe lângă libertatea națională și confesională, și *înfăptuirea unui regim curat democratic, prin o lege electorală pe baza sufragiului universal, prin dreptul la întruniri și asocieri și prin deplina libertate a presei*.

Aceste principii de libertate și de egalitate sunt trecute așa zicând în sângele nostru. Nimic mai natural că atunci, când providența a vrut ca noi să decidem de soarta Ardealului, toate aceste idei să le proclamăm de bază pentru noul stat român, ca o urmare firească a luptelor politice biseculare. Tot pentru acest motiv, Ardealul rămâne garanța cea mai sigură a democrației române. Vai și amar de această democrație, dacă s'ar sprijini numai pe forțele de operetă de ne malurire Dămboviței! Te pomenești cel mult cu democrație caragialicească și cu Vintilă Brătianu și Tancred Constantinescu în ipostază caraghioaasă de „revoluționari”!

Dr. SABIN MUREȘANU.

Dela „Națiunea” cetire...

Ziarul liberal „Națiunea” observă într'un recent articol de fond că: „**Ne amenință pericolul maimuțelor indigene.**”

...Aluzia e prea transparentă pentru a nu ghici că e vorba de Vintilă Brătianu.

Cetiți și răspândiți
„CHEMAREA”

După patru ani

(Continuare din pag. 1-a)

tivele politice, atât pentru noi cât și pentru ei, au rămas aceleași. Ei luptă pentru un trecut învins, noi ca și în trecut luptăm pentru viitor. Ordinea firească a lucrurilor nu cunoaște o revenire la trecut. Depinde și de tăria și modul nostru de acțiune ca să împedecăm realizarea anomaliilor.

În 1926, din primele săptămâni peste 1500 de tănări au purtat cu credință neștirbită steagul partidului și au înviorat dârjenia maselor în apărarea drepturilor lor. Astăzi peste 130.000 de membrii mărturisesc aceeași credință nestrămutată și aceeași hotărâre în apărarea drepturilor câștigate. Dacă va fi necesar — s'o știe adversarii noștri — vom ști să ne facem datoria pe deplin și acum ca și în trecut.

A. POPA.

Donchișotism politic

Nemuritorul Cervantes nu s'a gândit niciodată că în cravașarea măestrată a unor extravagante medievale a caricaturat admirabil silueta donchișotească a unor personaje cari trăiesc pe malurile bucureștene ale Dâmboviței.

Depărtarea pământului iberic și distanța în timp de când scriitorul spaniol și-a scris opera, n'au alterat câtuși de puțin nici actualitatea lui Sancho Panza, nici a celebrului intru ridicol Don Quichote. Ca să nu ne pierdem în fraze: luați la întâmplare pe dl Vintilă Brătianu sau general Averescu.

Măsurăți-i riguros și încercați să-i fixați în țarcul actualității politice, pe fiecare la locul lui. Și veți constata că amândoi sunt prizonierii unor abracadabrante himere cu rădăcini în romantismul feudal viciat de ilogism și aventură.

Dl Vintilă Brătianu, după ce o decadă împlinită a ruinat prosteste economia națională, azi se crede singur capabil s'o salveze.

Dl general Averescu după ce în două rânduri de guvernare și-a eliminat singur partidul din viața politică (doar „cărămidă” ce i-a mai ajutat) s'agață azi ritos de amelițoarea formulă „învinge sau murim”, pretinzând războinic puterea. Și în plus:

Dl Vintilă Brătianu declară solemn(?) că nu va respecta legea pentru apărarea creditului țării și va scrie cel dintâi articol alarmist iar dl general Averescu insultă în modul cel mai neașteptat Inalta Regiență.

Bine, dar gândeați-vă serios, fiindcă, ce s'a întâmplat cu acești oameni?

Ce porniri fatale și răzbunări atavice îi determină să se arunce în astfel de atitudini zigzagate, vrășmăse bunului simț și oricărui percept realist.

Căci dacă politica se bazează pe realități și acest adevăr s'a validat ca o sentință inapelabilă peste toate veacurile și țările, atunci ce îndreptățește pe dnu V. Brătianu și general Averescu să ia poziție cu totul opusă celeia dictată de actuala situație politică?

Vreau puterea? foarte bine. Dar nu plece ca niște donchișoți ridicoli

pe drumul zgrunțuros al aventurii, care actualmente greu ar putea prinde.

Întâia condiție ar fi să coboare în popor. Și să încerce să obțină un certificat de iertare din partea opiniei publice, care încă nu le-a uitat sistemele de guvernare.

Dar partidul liberal și averescan nu se ostenesc în această direcție. Pentru că știu că actualmente ar fi și zadarnic.

Pe de altă parte ei disprețuiesc grosolan masele populare.

Cu Inalta Regiență — celalalt factor constituțional — conflictul e tot așa de acut. Mai ales după ce în congresul averescan s'au făcut cunoscute declarații. Situația dlui Vintilă Brătianu e și mai gravă prin atitudinea dsale vrășmășă față de legea contra alarmismului.

Căci e absolut indiferent care lege n'o respectă dl Vintilă Brătianu.

Esensialul e că dl Vintilă Brătianu a declarat că nu respectă o lege care a fost valabil votată, sancționată, promulgată și publicată în Monitorul Oficial. Care ar fi deci îndrituirea sefului partidului liberal de a pretinde puterea? Nu vedeți imposibilitatea morală ca un adversar al principiului de legalitate să mai poată ajunge pe calea legii președinte de consiliu? Atunci?

Le-ar rămânea o singură cale. Revoluția sau dictatura.

Dar să fim serioși. Cine ar urma donchișofiada unor oameni certați cu opinia publică și cu masele populare.

Pentru a inaugura o dictatură trebuie întâi de toate: un om. Dar nu-l vedem nicăiri. Și mai trebuie șapte condiții de mediu social propice unei mășuri extralegale.

Dar există la noi aceste condiții? Nu le vedem.

De aceea svârcolirile centrifugale ale șefilor opoziției poartă în ele rodul fatal al neputinții. Dl Vintilă Brătianu și general Averescu n'au putut depăși în arena politică întru nimic pe aventurierii eroi ai lui Cervantes.

Donchișotismul politic e în floare pe malurile bucureștene ale Dâmboviței.

BAZIL GRUIA.

Mișcarea „Chemăristă” în Bucovina

Anul 1926 a adus Ardealului mișcarea „Chemăristă”, care prin coordonarea forțelor sale intelectuale a reușit să realizeze atâtea lucruri frumoase creind o atmosferă de activism democratic a insuflă o generație întreagă pentru detronarea unui regim dăunător progresului general al scumpei noastre Români. Gazeta „Chemarea” ducea cuvântul său de ordine în toate colțurile Ardealului, de unde s'au înregimentat cele mai distinse elemente ale tinerei generații, dându-și obolul lor pentru reuși a unei idei civilizatorice. În capitala Ardealului la Cluj în iarna aceluiaș an, „Chemarea” a organizat o seară de conferințe prin care au sădit convingeri cei mai de seamă bărbați ai politicei românești de dincoace de Carpați. — „Chemarea” a organizat câteva ședințe de studiu unde au expus probleme de orânduire socială însuși tinerii cari au activat în mișcare.

Pornit din această atmosferă de reală demnitate în toamna anului 1927 am găsit câțiva buni prietini de idei în generația tinăra a intelectualit ții bucovinene. Era atunci când printr'un parlament a căruia mandate erau abia de jumătate validate și cu toată vacanța regală, s'a cramponat la putere un guvern care nu se bucura de nici o adesiune. Atunci a venit răspunsul unei generații de tineri dintr'un colț de țară. Era protestul energic al Bucovinenilor.

Terenul era pregătit pentru o mișcare tinerească, se aștepta numai inițiativa.

Conducătorii partidului național-tărănesc au aprobat cei dintâi inițiativa. Dl Teofil Sauciuc Săveanu, ministrul Bucovinei de mai târziu într'o conversație pregătitoare mi-a spus: — „Fă, dar să mă ții în curent și pe mine cu mersul mișcării voastre”.

Principial era stabilită acțiunea chemăristă, așteptam numai un îndemn mai precis din partea Chemării ardelenice la avizul nostru. Ziua constituirii organizației era stabilită deja pe data de 11 Noemvrie. Cu toată îngrijorarea noastră, în ajun ne sosește solia Chemării din Ardeal, o frumoasă scrisoare de încurajare din partea Dlui Dr. Emil Pop dela Cluj. Sosirea acestei scrisori în modestul club național-tărănesc dela Cernăuți, a fost o adevărată sărbătoare. Cu toate că-mi era adresată personal scrisoarea dorită mi-au sechestrat-o imediat, întreaga asistență bătrână și tinerească dela club, avizi după un cuvânt din Ardeal. Această scrisoare se găsește astăzi în arhiva organizației Chemarea din Cernăuți. Mi-aduc aminte cum Chemarea în Ardeal își exprimă bucuria în deosebi pentru faptul că mișcarea tineretului Bucovinean se datorește unui ferment intern, ajungând înșiși la convingerea necesității acestei acțiuni.

Manifestul din 1926 al Chemării ardelenice și scrisoarea Dlui Dr. Emil Pop a fost prima doctrină scrisă pentru mișcarea tineretului Bucovinean.

În sfârșit ziua de 11 Noemvrie, o după amiază de Duminecă, 17 prietini

întruniți într'o intimă consfătuire, ne-am pus în gând nestrămutat, lupta pentru detronarea unui usurpator. Consfătuirea era prezidată de dl Dr. Gheorghe Jelieru, actual deputat de Suceava, pe-atunci secretarul general al organizației provinciale a partidului național-tărănesc din Bucovina.

Misticismul național: ziua de 11 Noemvrie aniversarea alor 9 ani dela intrarea armatelor române în Bucovina au făcut credință de viață din hotărârea noastră.

„Precum armatele române în ziua de 11 Noemvrie 1918 au liberat aceste plaiuri, avem credința că mișcarea tineretului Bucovinean pornită tot în o zi de 11 Noemvrie va fi hotărâtoare pentru intronarea libertăților constituționale”. Așa s'a vorbit la acel sfat și în această atmosferă ne-am legat sufleteste.

E interesant de știut că tot în ziua de 11 Noemvrie 1928 s'a constituit primul guvern constituțional al țării noastre, — la 10 ani după intrarea armatelor desrobitoare în frumoasa Bucovină, — și la 1 an după mișcarea Chemăristă din această duioasă provincie.

Îndată am procedat la fapte, am lansat un apel „O Chemarea tineretului român din Bucovina și Hotin” la lupta pentru intronarea libertăților constituționale. Acest apel a fost adaptat textual după cel lansat la Cluj în Aprilie 1926 de Chemarea ardelenă. Am ales un Directoriu de conducere compus din dnu Ion Iacoban președinte, azi deputat, Titus Cristureanu secretar general, iar membrii: Mircea Caraciuc, Alexandru A. Herlea și N. Grossu care mai târziu a fost înlocuit de dl Traian cav. de Toșa. N'a trecut nici 2 luni ca apelului lansat de noi să-i răspundă peste 150 de tineri intelectuali din toate colțurile Bucovinei. Mici nuclee chemăriste au apărut la Câmpul-Lung datorită dlui Dr. Alvirescu, un vechiu prieten al generației chemăriste din Ardeal, la Suceava datorită dlui Dr. Gh. Jelieru, la Rădăuți datorită dlui Dr. Vișan actual prefect, la Storojineț, datorită dlui Dr. Russu la Siret cu Dr. Chirilă actuali deputați, la Sadagura cu dl Dr. Dolinski atunci notar public, azi director general la Banca Țării din Cernăuți, ba organizația și-a întins firele și mai înjos în Moldova, căci am avut chiar la Botoșani un destul de frumos nucleu chemărist datorită dlui Danieleviciu. Personal am crezut de util să influențez pentru unitarizarea spiritului în operațiunile „chemării” bucovinene cu cel al „Chemării” din Ardeal. Astfel am ajuns și acolo la aranjarea unor conferințe. Ne-a vorbit la 22 Ianuarie 1928 dl Dr. Ștefan Cicio-Pop despre „Unirea Ardealului cu Patria Mamă”, înconjurat de întregă admirația și efectunea poporului bucovinean. A mai ținut conferință publică dl Dr. Gheorghe Jelieru vorbind despre „metoda fascistă și aplicarea ei”. N'am scăpat din vedere nici comunicările de studiu pe cari le țineau membrii „Chemării” de obicei Sâmbăta seara în localul clubului. Astfel s'au ținut comunicări, Dl Ion Iacoban despre „Mișcarea tineretului intelectual din Bucovina”, Alexandru A. Herlea despre „Problema țărănească în doctrina național-țărănistă” dl Titus Cristurionu despre „Criza parlamentarismului modern” și Mircea Caraciuc despre „Problema cooperăției noastre”.

Această mișcare a avut contribuția sa în delăturarea guvernului uzurpator, căci a pornit dintr'un colț de țară unde o serie de ani s'au derutat politicele masele, cu cel mai deplin succes. Sufletul pus de tineretul intelectual din Bucovina a adus o adevărată reînviore a cadrelor de partid, lucru pe care-l probează și viața care a început să pulseze mai intensiv în cadrele partidului căci Chemarea prin manifestările ei a reușit să cointeresese cercuri cât mai largi în acțiunea național-țărănistă.

Tineretul intelectual călăuzit de minte și suflet a reușit să-și de-a contribuția pentru orânduirea în spre bine a scumpei noastre Români.

Alexandru A. Herlea

Banatul și mișcarea chemăristă

Valurile de entuziasm pornite din Cluj peste plaiurile de dincoace de Carpați s'au abătut și asupra Banatului. Cei cari, studiind în capitala Ardealului, s'au adăpat din ideile ce trebuiau să strângă rândurile tinereții române, au poposit și în Banat dând naștere și aici în anul 1928 unui puternic nucleu chemărist azi întins prin toate satele Banatului sub forma roatelor de voinici. Cel care a reușit să strângă într'un mănunchi toată floarea tinereții intelectuale din capitala Banatului a fost dl. dr. Ionel C. Subțire avocat în Timișoara. Prin energia și prin priceperea sa dl. dr. Subțire a înghebat în toamna anului 1928 organizația tineretului partidului Național Țărănesc din Banat: „Chemarea Banatului”. Primul comitet ales în adunarea de constituire a fost compus în felul următor:

Președinte: dr. Ioan C. Subțire avocat Vice Președinte: dr. Nicolae Căpeșianu director de bancă, Secretar-general: Inginer Adrian Stambuleanu dela C. F. R., Secretari: Profesor Aurel Călugăru și dr. Vasile Dărăbăntiu, Casier: dr. Gheorghe Oprea, Bibliotecar: Șef-Redactor „Voinea Banatului” Pampliu Serbescu, Membrii: dr. Coriolan Băran deputat, dr. Salvator Vuia medic, dr. Tit Liviu Oripșa avocat, Ing. Traian Tunaru, Ing. Victor Cătana, Ing. Nicolae Deanca, Cenzori: Ing. Vasile Ciurceu, Ing. Nicolae Spiridon și Vasile Zbegan. De atunci și până azi comitetul a rămas acelaș cu mici modificări în compoziția interioară. Cea dintâi manifestare în public a tinerei organizații a fost la 20 Decembrie 1928, când dl. Subțire a ținut prima conferință din ciclul organizat. Domnia-sa a tratat despre „Rolul tinereții române în istoria națională din trecut și prezent”. Au conferențiat apoi: La 10 Ianuarie 1929 dl. dr. Nicolae Căpeșianu despre „Organizația de stat și tinerețea”; La 17 Ianuarie 1929 Ing. Stambuleanu „Stări economice și sociale și probleme pentru tineret”. La 24 Februarie 1929 dr. Emil Socrean despre „Extensiunea Cancerului”. L. 7 Februoare Dimitrie Botez: „In jurul ideii de solidaritate socială”. La 14 Februoare dr. Iulian Potra despre „Opera socială a fascismului”, 21 Februarie dr. Victor Cădere deputat, profesor univ.itar: „Acțiunea diplomatică a României în marele Război”, etc. etc în total 20 de conferințe au avut loc în cursul anului 1929. Aceste conferințe au atras atenția întregului tineret intelectual din Timișoara și jur.

În Primăvara anului 1929 sub conducerea și îndemnul dlui dr. Subțire s'a început campania de organizare pe sate. 7 echipe de chemăriști au colindat aproape toate satele din Banat strângând rândurile tineretului sub steagul partidului Național-Tărănesc. Un prim rezultat al acestei campanii de organizare l'am putut constata cu preleul marilor serbări dela Alba-Iulia ținută în Maiu 1929. Sub conducerea dlui Inginer Spiridon au participat la serbări peste 3000 voinici bănațeni.

În toamna anului 1929 campania de organizare a mers paralel cu sfîntirile steagurilor roatelor de voinici. Azi „Chemarea Banatului”, org. Tineretului Național-Tărănesc din această provincie, dispune de peste 200 de organizații comunale cu steaguri, coruri și fanfare proprii.

În cele de mai sus am expus doar un succint rezumat al activității acestei tinere organizații pe care poporul tineretului bănațean a îmbrășsat-o însă cu toată căldura. Cel care se poate bucura mai mult de rezultatele la cari am ajuns, trebuie să fie conducătorul nostru, dl. dr. Ioan Subțire, care a știut să adune împrejurul său oameni capabili, entuziaști și convingși. Încurajarea și sprijinul primit din partea conducerii partidului Național-Tărănesc din Banat au fost desigur de o neprețuită valoare. „Chemarea Banatului” întrevede în viitorul cel mai apropiat a putea realiza un front inestructibil al tineretului românesc din granița sud-vestică a țării.

P. L. S.

5 Aprilie 1926

Infamia și conduita perfidă de nuanță iscariotă a triumviratului narcotizat de efectul șampaniei porcișoare, repercutase asupra sufletelor și conștiințelor curate și cinstite o deșolantă și uluitoare desiluzie. Opinia publică, buimăcită de mârșăvenia nebanuită a trădării prin „carpe diem” parcă-și pierduse compasul de orientare. Seninul azuriu — ce prin capricioase licăriri de raze legănate în mlădierea undulară a atmosferei ne ținuta privirile înspre viitorul sigur și apropiat al consolidării noastre — se întunecase par'că și el.

De fapt iudaică trădare din partea lui Goldiș și soții, căzuse asupra noastră, ca un trăsnit din senin. Căci era în deobște consacrată ideea, că Ardealul în cadrul României întregite are și trebuie să aibă sfânta menire de a moraliza viața publică prin o radicală asanare și primenire, a moravurilor decăzute. Și dacă opinia publică tacit definise Ardealului acest rol, desigur, că era pe deplin explicabilă și justificată îngrijorarea, de care fusese cuprinsă această opinie publică atunci, când a văzut, că bărbați trecuți drept conducători și fruntași ai Ardealului sunt capabili ca sub efectul unui pahar de șampanie și ademeniți de mirosul înșelător al fripturii să-și denege trecutul, să-și tradeze frații de luptă decenară.

Iată de ce trădarea în sine ca cea mai scârboasă și abjectă faptă omească, în cazul dat devenise calificată. Iată de ce trădarea în speță, avuse darul de a înoura pentru un moment orizontul politicii românești.

Da. Pentru un moment mai slab în intensitate decât o clipă. Căci vigozitatea și robustitatea sufletului românesc, călit în atâtea grele încercări în decursul picăturilor vremii nu putea suferi o așa de neagră pată în seninătatea cristalului său. Iar sufletul Ardealului nu putea fi ultragiât.

Și ca un imperativ categoric al acestui *nu*, ca o reacțiune reflexă de legitimă apărare, Ardealul prin fibrele sufletelor tinerilor săi a lansat *chemarea la luptă idealistă, la luptă desinteresată pentru binele obștesc, la lupta de înfierare a trădării, infamiei, perfidiei și imoralității în viața politică.*

Și acest glas de chemare la luptă idealistă și desinteresată, întrucât nu era altceva, decât impetuoașă svăcnire a unisonității sufletului românesc, a electricizat forțele și voințele neamului prin infuziunea curentului energiilor tinere, asvârlite cu risipă în lupta pentru atingerea acelei moralități publice, care este stâlpu de granit, pe care trebuie să se razime orice stat, și fără de care iarăși orice stat se nărue în neant.

Iată meritul istoric, iată însemnătatea consemnată deja în cartea vremii a „Chemării”. Chemarea tinerimii ardeleni în momente de grea cum până și încercare, în clipe deprimate, când se părea, că viciul va pune zigzaguri de neînvinș în calea năzuințelor tenace spre atingerea moralității, a sunat goarna deșteptării din lertargie și molesală. Și glasul chemării la luptă vibra de atâtea sinceritate, dragoste de neam și țară, era așa de pronunțat timbrul înălțător al misiunii acestui glas de chemare la luptă, că conștiințele cu adevărat românești nu puteau rămâne refractare. Astfel în lupta deschisă de noi s'a înrolat conștiința românească, căci era și este prea sfânt scopul luptei noastre.

Iar acum când împlinim patru ani de activitate în interesul cauzei ținută ca scop al luptei noastre, cu fruntea ridicată și senină putem afirma, că noi chemăriștii am înaintat fără nicio deviere și deraiere pe drumul busolat de conștiința noastră. Am intrat în luptă ca idealisti, pentru a servi un ideal. Deci am făcut în lupta noastră abstractie dela orice interes personal și material.

De fapt trebuie să impresioneze conduita noastră chemăriștă. Noi chemăriștii am demonstrat că se poate face politică în sensul nobil al cuvântului și nu numai politică de căpătuială. În lupta noastră politică, am avut înaintea ochilor noștri numai și numai idealul, principiile și ideile, cari prin mirajul valorii lor intrinseci ne-au atras în vârtejul luptei. Intre noi — generația 1926 — cari am pornit mișcarea chemăriștă, datorită coeziunii sufletești impregnată de puterea fermecătoare a convingerilor, nu a existat disensiuni, provocate de ambițiuni deșarte și nesatisfăcute. Ambițiunile noastre au fost pururi satisfăcute, deoarece fiecare avea aceeași ambiție de a se întrece unul pe altul în zelul și efortul, reclamat de interesul cauzei.

Iată ce trebuie să însemneze în istoria politicii noastre ziua de 5 Aprilie 1926. Inceputul viguros al unui curent de purificare a mijloacelor și metodelor de luptă politică. Inceputul unui curent de luptă politică idealistă și desinteresată. Inceputul unui curent de luptă politică călăuzită de principii și idei și nu de meschine interese personale.

Ziua de 5 Aprilie 1926 trebuie să servească atât bătrânilor, cât mai ales tinerilor ca imbold și îndemn pentru înrolarea fiecăruia în lupta idealistă și desinteresată pentru binele obștesc. Trebuie să însemneze înfrângerea ambițiilor exagerate în lupta politică, care nu poate avea ca scop satisfacerea de ambițiuni și interese personale și materiale, ci numai și numai satisfacerea deplină a binelui obștesc.

AL. HORGĂ.

Săptămâna politică

Liberalii și-au înțeles în timpul din urmă rândurile de luptă și au început o furibundă campanie de răsturnare a guvernului. În furia lor nebună, au început să strige, să urle, să scrie manifeste către țară, articole cacofonice (pardon, alarmiste) și să îndemne lumea la revoluție și nesupunere față de legi.

Ceeace-i doare pe ei știm nu e legea alarmistă ci setea de putere, căci de opoziție s'au săturat până după cap.

Vreți să aflați conținutul manifestului lui Vintilă? Să vi-l spun: Vă aduceți aminte fraților, cum curgeau pâraiele cu lapte și miere când eram eu la putere? Ați uitat bucuriile și plăcerile ce vi le-au procurat cei zecă ani de stăpânire liberală? Le veți avea acum înzecat, dacă mă veți urma, căci vă iubesc, o alegători, și nu vă cer în schimb decât un lucru mic, mic de tot: *votul vostru*.

Vintilă a mai scris încă ceva: Un articol alarmist în Viitorul. Ei, așa zic și eu că e ceva. Vă dau un rezumat: „Deputații ieșiți prin *amăgirea tânărului vot obștesc* au votat o lege neconstituțională care e încătușarea libertăților publice cu o revoltă unanimă. Alergerile dictatoriale sugrumă cu forța indignarea tuturor celor cu revolta unanimă și arată că guvernul e pierdut. De aceea eu nă mă supun acestei *încercări anticonstituționale*. Ca conducător de 70 de ani al unui partid democratic, eu nu m'asupun unei legi contrară cu *ășezământul constituțional și interesele permanente*. Am zis!”

Mult mai inteligent, Generalul a renunțat: la campania de răsturnare și a îndemnat-o spre Italia cu cerul albastru unde nu sunt războaie politice și legi a armiste. Se spune că la plecarea s'a adresat d-lui Goga: „Octaviane, vezi de-mi *dă un telefon* când mă va chema Regenta să formez viitorul guvern”.

Răspunsul guvernului la campania de răsturnare a liberarilor: „Dați-vă peste cap cât veți vrea, căci noi ne vom continua drumul fără să băgăm în seamă scânceiturile voastre ahtiate după putere”.

**„Chemăriștului“ de eri de azi și de mâine trebuie:
Să impună — prin puritanismul lui.
Să se supună — celor cari reprezintă mai mult decât el.**

Să se expună — oricărui pericol pentru credința sa.
(Dintr'o scrisoare particulară a fratelui nostru Dr. Emil Pop.)

Tineretul în politică

Acțiunea tineretului în politica militantă și azi constituie o temă de discuții controversate. Fără a face considerațiuni pentru sau contra, acestei așa zise înregimentări a tineretului în partidele politice, îmi permit, fiind într'un mic popas, a privi rapid, actuala configurație a tineretului care face politică. Și în special tineretul din Ardeal. Aceasta pentru că odată cu nașterea organizației „Chemarea” problema tineretului în politică s'a pus hotărât. Organizația „Chemarea” prin activitatea ei de patru ani de zile, cred că le-a spulberat la mulți nedumerirea, dacă-i bine sau nu, ca tineretul să facă politică. Căci în afară de aporturile inerente tineretului, ca entuziasm, idealism, cinste, sinceritate și vigoare, tineretul a intrat în politică, prin „Chemarea” și cu convingeri. Și aceasta la un moment când s'a văzut mai clar cât de subrede sunt convingerile oamenilor cari călăresc pe „un stagi” în politică. Desinteresat tineretul chemărișt și-a oțelit tot mai mult convingerile și a știut să le impregneze și altora. Fără a face vânatoare după aderenți sau a face invitări și promisiuni „Chemarea” și-a lărgit tot mai mult cadrele, cultivând tot mai intens convingerile membrilor. Lipsește acestor convingeri se datorește în mare parte cangrenarea vieții politice și fluctuațiile continue. Această lipsă de convingeri doctrinare a creat fripturismul, și leagăna pe arena politică marea masă flotantă a transfugilor. În ce privește aporturile chemăriștilor, nu pot fi trase la îndoială de nimeni. Validitatea lor nu numai în opoziție prin intensa activitate prestată, dar și la guvern, fie în parlament, fie în posturile de grea răspundere, ori unde s'au aflat chemăriștii, munca lor a fost unanim recunoscută chiar și de adversari.

Această recunoaștere a valorii tineretului în politica militantă și în special a chemăriștilor de către partidele politice adverse partidului național-țărănesc se evidentă și mai clar prin tentativele lor de a crea organizații similare. Că n'au reușit și explicabil. Chiar pasul inițial le-a fost viciat. Premisele dela cari au pornit au fost false, deci concluzia nu putea să fie decât negativă. Căci acești domni cari au încercat să organizeze în cadrele partidului liberal „Vestitorii” iar mai recent „oțeliții” avertiscani n'au ținut cont de un lucru important. Căutând să imite, ba poate chiar să contrabalanseze acțiunea chemăriștilor, prin creeri de organizații tineresti, au uitat esențialul: „Chemarea” n'a fost creată de nimeni. S'a născut spontan, ca un puternic reviriment moral, indepen-

dentă, fără moașe la căpătăi și fără naș. Și ea s'a îndreptat spre partidul spre care-i dictau convingerile ei. N'a precupețit nimic. De aceea trăinicia ei și solidaritatea n'au putut fi clătinate. Câtă depărtare între ea și tineretul care a fost creat (dacă admitem că există) de către partidul liberal, sau averescan, pentru a-i sta la remorcă ca mercenari supuși. În săși nașterea acestor tinerete o măturisește. Iată-o: Crezând că vor diminua taima chemăriștilor și vor putea spune că în Ardeal există și tineret liberal nu numai național-țărănist, liberalii, printr'un fost prefect de poliție la Cluj — de tristă memorie — au adunat câțiva băeți forțați de împrejurări cari a format org. „Vestitorii”. Zic forțați de împrejurări pentru că este știut că bonurile de masă împărțite de prefectura poliției pentru studenții săraci, trebuia să fie deținute de vestitori. Și întrucât acestea nu ajungeau pentru mulțumire noilor prozeliti, un tânăr avocat de provincie, care fără să fi pledat vreodată și fără să fi moștenit ceva, a ajuns aproape miliardar, le-a moșit nașterea suplind bonurile de masă. Singura lui calitate pentru a ajunge la fabuloasa avere a fost aceea de membru în partidul liberal. Au format un comitet. Că nașterea lor a fost un avort forțat s'a văzut îndată când poliția a trebuit să le ducă conducătorii sub escortă, iar pachetul să le verifice lungimea degetelor. Societățile studențești prin cari au trecut tinerii ce conduceau tineretul liberal, făceau jalbe către forurile superioare și instanțe pentru a reprimă frustrările cauzate de acestia. Rezultatul a fost că însuși dl Duca și-a denegat aderenții și recent a declarat că nu există un tineret liberal în Ardeal.

În ce privește nașterea „oțeliților” n'aș vrea să repet spusese. Proprietarul și chelnerii berăriei Czell pot da informații mai detaliate. Așa desigur că acțiunea tineretului în politică nu poate fi aprotată. Lasă tineretul să se orienteze singur. Să-și formeze convingerile pe cari le poate rămânând ca organizație în care intră voluntar și neademenit să i-le fortifice și cultive. Ea să-l pregătească apoi pentru o viață politică curată și să-l ferească de precupețiri și venalități. Formează-l bazat pe o doctrină sănătoasă și adecvată nevoilor mari ale Țării, în convingeri sincere fără ură și dușmănie. Atunci vei face din el un cetățean conștiu și un conducător pregătit. Altcum prinderea cu arcuțul a tineretului de către partidele politice îl consider o ofensă pentru el, și o daună pentru țară.

MHAIL MARINA.

Scrisori dela Redacție.

Rubrică permanentă condusă de redactorul nostru special Tutankamen.

D. Alarmistă, com. Vaidetine. Dragul meu dacă îți să răspândești zvonuri păgubitoare la adresa țării, trebuie să te adresezi Societății Anonime a Fostilor Miniștri Liberali (filială a Băncii Românești). Singura societate organizată cu scopul clar a menținerii unei atmosfere nefavorabile țării e aceia a lor. Așa că dta dacă vrei alarmă cu orice preț, adresează-te lor, ei îți dau un ucaz. Pe baza ucazului lor apoi scrii articolul de ziar, ori răspândești zvonul alarmist. Vine legea, te pedepsește. Când e vorba să mergi la închisoare încearcă și trimite în locul dtale, ucazul. Ce o să îți se întâmple, liberalilor ai să o mulțumesci.

Dl Icsulescu. Com. Popești, jud. Ionești. Nu pot să-ți trimit nici 5 bani, pentru că administratorul nou al „Chemării” nu ne slăbește de loc pe abonați. Eu încă am restanță de doi ani și nu vreau să mă pun în rău cu el și mai bine nu mănânc, nu beau, dar cu el vreau să mă impac. Aud că o să-mi

trimită acasă mandat postal, după care zice că așteaptă vre-o 2-3 săptămâni, dacă nu vin bani nici atunci, apoi — dar să nu mă spui la nimeni, și-o spui la ureche discret — o să ne trimită ceva mai plăcut... (lui, nu nouă) provocare dela avocat, apoi... Uff!!! decât să ajung la de astea mai bine plătesc și apoi dta mai așteaptă-mă. „Chemarea” aud că o duce rău de bani, și apoi dar făcându-mi datoria de a plăti cu ce dătozez, fac și un bine. Așa.

Dl Partizan, com. Alpartidului, jud. Popo-lului. Văzui într'o scripță oareșicică particulară a dlui Averescu, că se declara de meserie pensionar. Just! cu o mică modificare: pensionar dar ... politic.

Redactor responsabil: Dr. A. T. MUREȘAN